

Medlemmer høre til hans Kirke; naar saaledes Alt, hvad der savnes, kunde tilveiebringes ved en saadan Ændring — jeg siger ikke, at det bør tilveiebringes; paa ingen Maade —, saa troer jeg ikke, at der fra en saadan Omstændighed paa nogen Maade kan hentes et Argument imod Lovforslagets Fremme i det Hele, og derom er det, jeg i dette Dieblik taler.

Jeg skal for ikke at komme ind paa hvad der egentlig henhører til 2den Behandling, ikke gaae ind paa adskillige Enkeltheder, der i det første Minoritetsvotum ere knyttede til de større almindelige Indvendinger, som jeg har omtalt; jeg skal i det Hvieste kun her berøre dem, med et Par Ord og opsætte det øvrige til anden Behandling, hvis Sagen kommer dertil. Der er gjort Indvendinger baade imod Bestemmelserne om Børneopdragelsen i de blandede Ægtefæber og om den Opdragelse af Børnene, der fordres af de Forældre, som ikke høre til Folkekirken eller noget andet her i Landet anerkjendt Troessamfund. Jeg troer, at den Maade, hvorpaa Indvendingerne imod Lovforslaget ere fremsatte, tildeels indeholde deres Gjendrivelse. Med Hensyn til det første Punkt, Børnenes Opdragelse, er der deels opkastet en Fortolkningstvivil med Hensyn til den sidste Deel af den, som derefter rigtig nok er frasaldet, og jeg troer, at den med Rette er frasaldet; thi jeg troer ikke, at der, naar det siges, at Børnene skulle i ethvert Tilfælde opdrages i en af Ægtefællernes Troesbæffendelse eller i Folkekirkenes Tro, kan være nogen Tvivil om, at det ikke gjælder blot om det Tilfælde, der omtales i den foregaaende Sætning, naar en af Ægtefællerne er død, men gjælder om alle Børns Opdragelse i blandede Ægtefæber. Men dernæst er der ogsaa fremhævet fra en anden Side i selve Betænkningen, at Loven ikke burde gaae ind paa nogen speciel Casuistik med Hensyn til dette Forhold. Men naar den ikke skal gaae ind paa en bestemt Casuistik, saa veed jeg ikke hvad den skal gjøre andet end sætte visse almindelige Grændser, indenfor hvilke Forældrenes Ret til at disponere over Børnenes Op-

dragelse har at bevæge sig, og da indenfor dette Omraade, der her er Folkekirken eller begge Forældrenes Troesbæffendelse, at sætte en praktisk Regel, der befrier Staten for at blande sig ind i Forhold, hvor Statsmagten dog kun kan udrette saare Lidet, og jeg kender heller ingen anden Veie, der er forsøgt hidtil, forsaavidt man har indrømmet Kirkerne Paritet, eller stillet dem lige, end enten at lade det komme an paa en Overenskomst mellem Forældrene eller lade Børnene deles efter Forældrenes Tro, og her er nu valgt den første. Den har sine Uleiligheder og den anden har det vel ogsaa, men det er idetmindste ikke en saadan Mangel ved Loven, at jeg troer, at det paa nogen Maade er en Hovedindvending, der kan begrunde et Lovubkasts Afvisning, at det ikke har fundet en fuldkommen tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet paa et Gebeet, hvor det erkjendes, at Lovgivningen skal være forsigtig med at nærme sig alle de Spørgsmaal, der kunne opkastes. — Det andet Punkt angaaer Børnenes Opdragelse, og hvad der er bestemt om Børnenes religiøse Underviisning. Det er fundet „løst og utilfredsstillende“. Ja, jeg troer, at det i visse Maader er utilfredsstillende, fordi Staten, naar den ikke vil gribe ind i de fra Folkekirken afvigende Troessamfund paa en Maade, som den efter Grundloven ikke er berettiget til, ikke kan træffe fuldkommen tilfredsstillende Bestemmelser om de Børns religiøse Opdragelse, for hvilke Staten ikke seer sig istand til at anordne og opretholde Skoler. Men det er idetmindste ikke mere utilfredsstillende at sige, at Baptisternes Børn s. Ex. skulle udenfor den religiøse Underviisning benytte de almindelige Folkeskoler og forresten vise, at de ikke ere ganske forsømte i religiøs og sædelig Henseende, end at udsætte sig for, at man enten skal tvinge Baptisternes Børn med Magt til at modtage lutheriske Skolelæreres religiøse Underviisning, eller sliktende lade dem gaae hen og ikke spørge om dem, indtil de kommer til det vanskelige Punkt, hvor man maatte atter spørge om dem, nemlig naar de skulle confirmeres.